

Άγία Άννα

Έτος 14^ο † Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2010
Τεύχος 103^ο

Άγία Σοφιά - Κωνσταντινούπολη

Δευτέρα 5 έως Πέμπτη 8 Ιουλίου 2010

Τριμηνιαίο περιοδικό
Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἁγίας Ἄννης Κατερίνης

**Μέ τήν Εὐλογία
τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου μας
κ. Ἀγαθονίκου**

Ἵπεύθυνος:

Ἀρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

Διεύθυνση:

Ἱερός Ναός
Ἁγίας Ἄννης Κατερίνης
Τ.Κ. 601 00

Τηλ. καί φάξ:

23510-26207

Ἵστοσελίδα:

www.agiaanna.net

email:

agiaanna1@yahoo.gr

Ἐκδοτική Παραγωγή

CAITHC

Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
Προαιρετικές εἰσφορές δεκτές

– Γιατί, γέροντα, χωρίζουν τά ἀνδρό-
γυνα;

– Οἱ ἄνθρωποι, παιδί μου, χωρίζουν
ἀπό τή φιληδονία τους καί ἀπό τόν
ἐγωισμό τους.

Ἄπό τίποτε ἄλλο.

Ὅλους τούς ἄλλους λόγους τούς
ἐμπνέονται ἐκ τῶν ὑστέρων γιά
νά δικαιολογήσουν τούς ἑαυ-
τούς τους.

Γέροντας Παΐσιος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ δυσκολία τῶν καιρῶν.....	3
Εἰς τήν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.....	5
Παρακλητικοί Κανόνες.....	7
Προσκύνημα στήν Ἁγιά Σοφία.....	8
Ἡ σελίδα τοῦ Γεροντικοῦ.....	12
Ἐκοιμήθη ὁ π. Αὐγουστίνος Καντιώτης.....	13
Τί νά ζητήσω ἀπό τόν Θεό.....	14
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς.....	15
Ἡ ἀλήθεια γιά τή ὀργάνωση τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά.....	16
Φωτογραφικά Στιγμιότυπα.....	18
Χτίζοντας μιὰ ζωή.....	20

Ἡ δυσκολία τῶν καιρῶν

Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου

Μεγάλες φυσικές καταστροφές, μέ τεράστιες δυσμενεῖς οἰκολογικές συνέπειες, μέ πολλοὺς θανάτους, δημιουργοῦν ἀνησυχία, φόβο καί ἀγωνία. Κάποιοι μιλοῦν γιά «σημεῖα τῶν καιρῶν» καί γιά τό «τέλος τοῦ κόσμου». Κανείς δέν μπορεῖ νά πεῖ ὅτι δέν ζοῦμε σέ μιά δύσκολη ἐποχή καί ὅτι δέν χρειάζεται μεγάλη ἐγρήγορση. Ὁ κόσμος πέρασε καί ἄλλες δύσκολες καταστάσεις. Τό τέλος τοῦ κόσμου κάποτε θά ἔλθει.

Δέν μποροῦμε νά τό ὀρίσουμε ἐμεῖς. Κανείς δέν γνωρίζει πότε θά ἔλθει. Σέ κανέναν ποτέ δέν ἀποκαλύφθηκε ἀπό τόν Θεό. Ἡ ἐρμηνεία τῶν «σημείων τῶν καιρῶν» εἶναι δύσκολη καί δέν εἶναι ἔργο τοῦ κάθε εὐφάνταστου θρησκόληπτου καί φανατικοῦ.

Γιά τίς τραγωδίες τοῦ κόσμου δέν εὐθύνεται ὁ Θεός. Ὁ Θεός δέν εἶναι τιμωρός, ἐκδικητικός, φθονερός καί σαδιστής. Γιά ὀρισμένα κακά εὐθύνεται ὁ ἄνθρωπος, πού ἔκανε κακή χρήση τῆς ἐλευθερίας του. Ἀκόμη καί γιά κάποια δυσμενῆ καιρικά φαινόμενα, λέγουν οἱ ἐπιστήμονες, εὐθύνονται οἱ ἄνθρωποι μέ τήν κατάχρηση, τήν παράχρηση, τήν ὑπερκατανάλωση, τόν πλεονασμό καί κορεσμό, τή σπατάλη, τήν ἀσυδοσία καί τήν ἀπροσεξία.

Εἶναι γεγονός πώς οἱ πόλεις ἔχουν γίνει ἀφιλόξενες, κουραστικές, παγερές καί ξένες. Κλοπές, ἐγκλήματα, θόρυβος, ταραχή, ἀνταγωνισμός, ἀσυνεννοσία, ἄγχος, ἀνεργία, ταλαιπωρία. Ἡ μόληση τοῦ περιβάλλοντος ἔχει περάσει στά μάτια καί τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Καχυποψία, ὑστεροβουλία, πονηρία, ζηλοφθονία, ἀσέβεια καί κακεντρέχεια δυστυχῶς ἐπικρατεῖ. Ἡ ἠθική ποδοπατεῖται. Ἡ πολλή ἐλευθερία ἔδωσε ἀσυδοσία. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει σκοτισθεῖ ἀπό τό συνεχές καί ἀσταμάτητο κυνηγητό τῆς σάρκα, τοῦ χρήματος καί τῆς δόξας. Ὁραμα τοῦ νεοέλληνα ἔγινε ἡ ὑπεραφθονία, ὁ ὑπερκαταναλωτισμός,

ὁ εὐδαιμονισμός. Νά περνᾶμε καλὰ σήμε-
ρα καὶ τίποτε ἄλλο. Μὲ τὴ συσκότιση τῆς
λογικῆς καὶ τὴν ἀποχαύνωση τοῦ κόσμου
ἔρχεται μιὰ πρόγευση τῆς κόλλασης.

Ὁ ἄνθρωπος αὐταπατάται μὲ τὸ νά νομί-
ζει πὼς κάνοντας ὅ,τι θέλει ὅτι εἶναι καὶ τέ-
λεια ἐλεύθερος. Κάποιοι τὸν ξεγέλασαν μὲ
νόθες ὑποσχέσεις καὶ φαντάζεται ὅτι εἶναι

πράγματι ἐλεύθερος δίχως ἀρχές, ἠθική καὶ ὅρια. Ἐλευθερία εἶναι νά ἐπιλέγεις
ὄχι ἀπλῶς τὸ καλὸ ἀλλὰ πάντα τὸ καλύτερο καὶ νά πορεύεσαι πρὸς τὴν ἀλήθεια
καὶ τὴν τελειότητα καὶ ὄχι συνεχῶς νά παρασύρεσαι ἀπὸ τὸ εὐκόλο κακὸ. Κά-
ποιοι ἐπιτήδριοι κατάφεραν νά πείσουν τοὺς πολλοὺς ὅτι εἶναι «ἐλεύθεροι»...
Ἐπάρχουν ὅμως καὶ σήμερα αὐτοὶ πού δέν ἀγάπησαν τὸ σκοτάδι καὶ πού εἶναι
πραγματικά ἐλεύθεροι καὶ ἄς ἀποτελοῦν μειοψηφία. Πολλοὶ δυστυχῶς ἔχουν
παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸ ὠραῖο τυλιγμένο δῶρο τῆς «ἐλευθερίας» κι ἐνῶ ἔχουν χά-
σει στὸν πόλεμο κατὰ τοῦ κακοῦ συνεχίζουν νά νομίζουν ὅτι εἶναι νικητές.

Φθάσαμε μάλιστα στό σημεῖο νά θεωροῦνται
ὄσοι ἀντιστέκονται σέ αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη κα-
τρακύλα τῆς διαφθορᾶς ὀπισθοδρομικοί, καθυ-
στερημένοι καὶ καταπατητές τῆς ἐλευθερίας τῶν
«ἐλευθέρων». Σήμερα χάρη τῶν ἀνθρωπίνων
δικαιωμάτων κι ἐλευθεριῶν λησμονοῦνται οἱ
ἠθικές ἀξίες. Εἶναι σπάνιο νά ὑπερασπίζεται τὸ
ἱερό καὶ ὠραῖο, τὸ ἠθικό καὶ ἀληθινὸ καὶ σύνη-
θες φαινόμενο εἶναι νά εἰρωνεύεται καὶ νά σπι-
λώνεται ὅ,τι τὸ καθαρὸ καὶ ὄσιο. Οἱ νέοι μὲ τὴ
συναρπαστικὴ γοητεία αὐτῆς τῆς «ἐλευθερίας»
παγιδεύονται στὸν πανσεξουαλισμὸ, τὰ ναρ-
κωτικά, τὸ ἀηκόη καὶ λοιπά. Ὑψιστος σκοπὸς
τῆς ζωῆς τίθεται ἡ καλοπέραση, ἡ εὐκόλη ζωή,
ἡ διασκέδαση, καὶ αὐτὸ ὀνομάζεται εὐτυχία.

Τὰ ποσοστά εὐθύνης γιὰ τὴ δυσκολία τῶν καιρῶν δέν ἀνήκουν μόνο στοὺς
ἡγέτες ἀλλὰ καὶ στὸν καθένα μας, ὅταν ἐπιλέγουμε ἓνα τρόπο ζωῆς «ἐλεύθερο»,
εὐκόλο, ἀνίερο, πρόχειρο, μέτριο, ἐπιπόθιο. Ἀξίζει κανεὶς ν' ἀντισταθεῖ στό
ρεῦμα πού κατηφορίζει στὴ ρηχότητα. Οἱ νέοι εἶναι πηλασμένοι γιὰ ἀνώτερα
ιδανικά. Ὅλοι ἀξίζουμε μιὰ καλύτερη τύχη. Ἐχομε λησμονημένες δυνάμεις, ἄς
τίς ἐπανεργοποιήσουμε. Ὁ θερμὸς Αὐγουστος θά δροσίσει.

Εἰς τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοδοιοῦ Σταυροῦ...

Ἁγίου Ἀνδρέα Κρήτης

«Ἐάν δέν ἦτο ὁ Σταυρός, δέν θά ἦρχετο ὁ Χριστός ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔάν ὁ Χριστός δέν ἦρχετο, δέν θά ὑπῆρχε ἡ Παρθένος. Καὶ ἔάν δέν ὑπῆρχε ἡ Παρθένος, οὔτε Γέννησις Χριστοῦ δευτέρα θά ὑφίστατο. Δέν θά συνανεστρέφετο ὁ Θεός ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους· δέν θά ὑπῆρχε τόκος, οὔτε φάτνη, οὔτε σπάργανα, οὔτε ὀκταήμερος περι-

τομή, οὔτε ὑποταγή εἰς τούς γονεῖς Του, οὔτε αὔξησις ἡλικίας, οὔτε αὔξησις σώματος, οὔτε φανέρωσις Αὐτοῦ, οὔτε βάπτισμα, οὔτε θαύματα, οὔτε ὁ προδότης Ἰούδας, οὔτε ἡ δίκη τοῦ Πιλάτου, οὔτε τό θράσος τῶν Ἰουδαίων πού ζητοῦσαν ἐπιμόνως νά σταυρώσουν τόν Ἀδῶν.

Καὶ ἔάν δέν ὑπῆρχε Σταυρός, δέν θά συνετρίβετο ὁ θάνατος, δέν θά ἐγυμνοῦτο ὁ ἄδης, δέν θά ἐνεκρώνετο τό πονηρό φίδι, ὁ διάβολος. Δι' αὐτό εἶναι πολύ μεγάλο καὶ τίμιο πρᾶγμα ὁ Σταυρός. Μεγάλο, διότι πάρα πολλά ἀγαθά καὶ εὐεργεσίαι ἔγιναν δι' αὐτοῦ. Τόσο πολλά, καθ' ὅσον καὶ τά

θαύματα καὶ τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ ὑπερνικοῦν κάθε δύναμι λόγου καὶ ἐκφράσεως. Εἶναι τίμιον ἐπίσης, διότι ὁ Σταυρός σημαίνει: Θεῖον Πάθος καὶ τρόπαιον. Πάθος, λόγω τοῦ ὅτι ὁ ἀπαθής Χριστός, ἐκουσίως ὑπέστη σταυρικόν θάνατον· τρόπαιον δέ, διότι ὁ διάβολος ἐτραυματίσθη διὰ τοῦ Σταυροῦ, καὶ μαζί του ἐνίκηθη καὶ ὁ θάνατος. Συνετρίβησαν ἐπίσης αἱ

πύλαι τοῦ ἄδου, καὶ τέλος, ὁ Σταυρός ἔγινε δι' ὅλον τόν κόσμον κοινή σωτηρία.

Ὁ Σταυρός εἶναι ἐλπίς τῶν Χριστιανῶν, σωτήρ τῶν ἀπεγνωσμένων, λιμάνι γι' αὐτούς πού εὐρίσκονται σέ δύσκολες βιωτικές περιστάσεις, ἰατρός γιά τούς ἀσθενεῖς· ἀπομακρύνει τά πάθη, δίδει τήν υἰγεία, δίδει τήν ζωή στους πνευματικά νεκρούς, καθοδηγεῖ πρὸς τήν εὐσέβεια, ἀποστομώνει τήν βλασφημία.

Ὁ Σταυρός εἶναι ὄπλο κατά τῶν ἐχθρῶν, πνευματική ράβδος διὰ τούς βασιλεῖς· τό κάλλος τοῦ βασιλικῆς στέμματος· τύπος πού ἔχει ἓνα βαθύτερο πνευ-

ματικό νόημα, ράβδος δυνάμεως, είναι τό στήριγμα τῆς Πίστεως, πνευματική βακτηρία γιά τά γηρατεία, ὁδηγός τῶν τυφλῶν, φῶς διά τούς ἐσκοτισμένους, παιδαγωγός τῶν ἀφρόνων, διδάσκαλος τῶν νηπίων, συντριβή τῆς ἀμαρτίας, φανέρωσις μετανοίας· ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ἀρετῆς καί δικαιοσύνης.

Ὁ Σταυρός εἶναι σκάλα πού ἀνεβάζει εἰς τούς Οὐρανοῦς· ὁδός, πού ὁδηγεῖ πρὸς τήν ἀρετήν· εἶναι πρόξενος ζωῆς πνευματικῆς· κατάργησις τοῦ θανάτου, ἀπαλλαγὴ ἀπό τήν φθορά. Ἔχει τήν δύναμιν νά σθήσῃ τήν φλόγα τῶν παθῶν καί τοῦ αἰωνίου πνευματικοῦ θανάτου· δίδει εἰς τήν ψυχήν τήν παρρησία πρὸς τόν Θεόν· εἶναι τό κλειδί διά τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ Σταυρός εἶναι φύλαξ κατά τήν νύκτα, πύργος κατά τήν ἡμέρα, χειραγωγός μέσα εἰς τό σκοτάδι, χαλιναρι σέ περιπτώσεις ὑπερολικῆς χαρᾶς, ψυχαγωγός σέ περιστάσεις θλίψεων, συντελεῖ εἰς συμφιλίωσιν· εἶναι παρακλητικός, φιλικός, ὑπερασπιστής· μᾶς προφυλάττει καί μᾶς βοηθεῖ.

Ὁ Σταυρός εἶναι βοηθός εἰς τούς πειρασμούς μας, σωτήρ εἰς τούς κινδύνους, παρήγορος εἰς τās θλίψεις, βοηθός εἰς τās ἀνάγκας, κυβερνήτης εἰς τήν θάλασσαν, ἀνακούφισις εἰς τās συμφοράς. Ὁ Σταυρός φυλάσσει αὐτούς πού ἀναπαύονται τήν νύκτα, ἀγρυπνεῖ μέ τούς ἀγρυπνοῦντας, βοηθᾷ τούς κουρασμένους.

Ὁ Σταυρός εἶναι ἐνδυνάμωσις τῶν ἐξηντλημένων καί ἀδυνάτων, ἀνάπαυσις τῶν κοπιώντων, τροφή τῶν πεινασμένων,

ἰσχύς τῶν νηστεούντων, ἐκπαιδευτής τῶν ἀγωνιστῶν, σκέπη τῶν γυμνῶν, σύντροφος εἰς τās ὁδοιπορίας τῶν ξενιτευόντων.

Ὁ Σταυρός εἶναι σωφρονιστής τῶν πλουσίων, προνοητής διά τούς πτωχοῦς, προστάτης τῶν χηρῶν, ἀντιλήπτωρ τῶν ὄρφανῶν. Ὁ Σταυρός εἶναι τιμὴ διά τούς ἄρχοντας, δύναμις διά τούς βασιλεῖς, νίκη διά τούς στρατηγούς, δόξα διά τούς Ἱερεῖς· εἶναι ἐπίσης σύντροφος τῶν Παρθένων, σφραγίς, ἐπικύρωσις καί ἀσφάλεια τῆς ἀγνότητος, σύνδεσμος τῆς συζυγίας.

Ὁ Σταυρός εἶναι φύλαξ τῶν πόλεων, ἀσφάλεια τῶν σπιτιῶν, σύνδεσμος τῆς φιλίας, ὄχιρωμα κατά τῶν ἐχθρῶν, ἀντίπαλος τῶν πολεμίων, δώκτης τῶν παθῶν, σκόνταμα καί ἐμπόδιον τῶν βαρβάρων, βραβευτής τῆς εἰρήνης, συμφιλίωσις τοῦ κόσμου, κατάργησις τῶν ὀρίων, παροχή καί ἐξασφάλισις τῆς ἀγάπης, ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, βάθος τῆς γῆς, σύνδεσις ὅλης τῆς κτίσεως, τοῦ μήκους αὐτῆς πού βλέπουμε, καί τοῦ πλάτους τῆς οἰκουμένης· καί διά νά εἰπῶ μέ λίγα λόγια:

Ὁ Σταυρός εἶναι τό κεφάλαιον τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, καί ἡ κορυφή τῶν θαυμάτων πού ἔγιναν δι' ἡμᾶς.

(Ἀπόσπασμα ἐγκωμιαστικοῦ λόγου
«Εἰς τήν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου
καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ»).

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ἄθανασίου Μπλάτζα, θεολόγου

Τόν μήνα Αὐγουστο ἡ ἐκκλησία μας τιμᾷ καί ἐορτάζει τήν Παναγία, τήν μητέρα τοῦ Θεοῦ καί κοινή μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ γιορτή τῆς Παναγίας, θεωρεῖται ἀπό τίς κορυφαῖες τῆς Χριστιανοσύνης, ἐνῶ ἡ προετοιμασία τῶν πιστῶν, πού ἀρχίζει ἀπό τήν 1η Αὐγούστου μέ τή νηστεία, διαρκεῖ 15 ἡμέρες, μέχρι τόν Δεκαπενταύγουστο. Ἐκτός ὅμως ἀπό τή νηστεία, στίς ἐκκλησίες ψάλλονται καθημερινά οἱ παρακλητικοί κανόνες. Διακρίνονται σέ Μικρό καί Μεγάλο Παρακλητικό Κανόνα. Οἱ Παρακλητικοί Κανόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶναι ἀκολουθίες παλαιότατες, πού ψάλλονται πρός «ἴαση ψυχῶν καί σωμάτων», σέ κάθε θλίψη, καθῶς μνημονεύονται καί τά ὀνόματα ὑπέρ τῶν ὁποίων τελεῖται ἡ ἀκολουθία.

Ἡ Μικρή Παράκληση εἶναι ἓνα ποίημα μέ θερμές παρακλήσεις πρός τή Θεοτόκο κάποιου ἀγνώστου ὑμνογράφου, ὁ ὁποῖος κατ' ἄλλους ὀνομάζονταν Θεοστήρικτος καί ἦταν Μοναχός, κατ' ἄλλους Θεοφάνης. Ὅπως φαίνεται, ὅμως, πρόκειται περί τοῦ ἰδίου προσώπου, τό ὁποῖο ἔγινε Μοναχός καί ἀπό Θεοφάνης μετωνομάσθηκε σέ Θεοστήρικτο. Ἡ μικρή Παράκληση ψάλλεται καί σέ κάθε δύσκολη περίσταση. Μέ αὐτή παρακαλοῦμε τή Θεοτόκο καί ὅλους τους

Ἄγιους μας νά μεσιτεύσουν στον Θεό γιά τή σωτηρία μας καί τήν ἀπαλλαγή μας ἀπό τίς διάφορες δοκιμασίες τῆς ζωῆς.

Ἡ Μεγάλη Παράκληση εἶναι ἔργο τοῦ Θεοδώρου του Β', τοῦ Δουκός, Βασιλέως τῆς Νικαίας, τοῦ ἐπονομαζομένου Λασκάρεως, ὁ ὁποῖος ἔζησε περί τά μέσα τοῦ 13ου αἰῶνος καί εἶναι πολύ μεταγενέστερος τοῦ Θεοσηρῆκου, τοῦ Μοναχοῦ.

Περιεχόμενο τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων τῆς Παναγίας εἶναι ἡ προβολή τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου· νά ψάλλουν τό θεομητορικό της μυστήριο, πού στάθηκε ἄξια νά γεννήσει τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ! Στήν ὀρθόδοξη πίστη, ὅπου βρίσκεται ὁ Χριστός ἐκεῖ βρίσκεται καί ἡ Μητέρα Του. Στούς Παρακλητικούς Κανόνες ἐξαίρεται ἡ κεντρική καί κυρίαρχη θέση τῆς Θεοτόκου στή ζωή καί τήν εὐσέβεια τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Χριστιανοί θεωροῦν τήν Παναγία καί δική τους στοργική Μάνα, ἡ ὁποία μέ τή χάρη Της τοῦς προφυλάσσει ἀπό τίς δόλιες ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ καί τῶν σκοτεινῶν του δυνάμεων, θεραπεύει ἀπό ἀρρώστιες καί ἀσθένειες, μαλακώνει τόν πόνο, τίς κακότητες τοῦ βίου, φτερώνει τήν ἐλπίδα γιά τά πνευματικά καί τά ἐπουράνια, σώζει ἀπό τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο μέ τίς δεήσεις καί τίς πρός Θεόν πρεσβεῖες Της.

Δευτέρα 5 έως Πέμπτη 8 Ιουλίου 2010

μαζί (46 άτομα) στον πεζόδρομο του Πέραν. Μετά από την πρώτη μας επαφή και γεύση από την περιοχή του Πέραν, όπου κατοικούσαν οι περισσότεροι Έλληνες και τώρα ακόμα πολλές οικογένειες Ελληνικές.

Την επόμενη τό πρωί ο προορισμός του προσκυνήματός μας στην Αγία Σοφιά τό Σύμβολο της Όρθοδοξίας, ένα από τά πιό σημαντικά μνημεία της παγκόσμιας

Εκινήσαμε από την Αγία Άννα μέ άρχηγό της άποστολής τόν Αρχιμανδρίτη πατέρα Διονύσιο Γκόλια και μέ τέσσερις άλλους Ίερείς, τόν π. Δημήτριο Γκόλια, π. Ευάγγελο Γιαννίκη, τόν συνταξιούχο π. Βασίλειο Βούλγαρη από τό Κίτρος και τόν Ίεροδιάκονο π. Νεκτάριο Χαλκίδη πού την Κυριακή 11 Ιουλίου 2010 χειροτονήθηκε Ίερέας στην Αγία Τριάδα από τόν Σεβασμιότατο Μητροπολίτη μας κ. Άγαθόνικο.

Μετά από πορεία 13ων ώρων (καθυστερήση στά σύνορα), σίς 7 μ.μ. τό απόγευμα φτάσαμε στην βασιλίδα των πόλεων, των θρήνων, των ονείρων μας και στην κοιτίδα του Βυζαντινού Πολιτισμού. Μέ πολλές σκέψεις και συγκινήσεις καταλήξαμε στο ξενοδοχείο CARTOON στην κεντρική πλατεία του Ταξίμ στο Πέραν. Τό βράδυ βγήκαμε μιά βόλτα όλοι

άρχιτεκτονικής, ή εκκλησία πού είναι άφιερωμένη στή Σοφία του Θεού, δηλαδή στον Υίο και Λόγο του, στον Σωτήρα Χριστό από τόν 4ο αιώνα και μετά δεσπόζει πάνω στον 1ο λόφο της Κωνσταντινούπολης. Ό ναός πού πέρασε πολλές περιπέτειες στο διάβα των αιώνων, άποτυπωμένο τή δραματική περιπέτεια του βυζαντινού έλληνισμού και αποτέλεσε την κορυφαία έκφραση της ζωντανής έλπίδας του Έλληνικού γένους, για την έλευθερία του στα δύσκολα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Η εκκλησία του γένους μας, ή Αγία Σοφιά μέ τά 400 σήμαντρα και 62 καμπάνες, κάθε καμπάνα και παπᾶς κάθε παπᾶς και διάκος, έτσι όπως γνωρίζουμε από τούς θρύλους και τίς παραδόσεις, στή συνέχεια μετά την άλωση ως τζαμί μέ τούς 4 μιναρέδες και τώρα μουσειο και μέ είσοδο 10 €.

Κατά τήν εἴσοδό μας, στή δική μας ἐκκλησία, στό μεγαλοπρεπέστατο τοῦτο ἱερό ναό, τό διαχρονικό σύμβολο τῆς βυζαντινῆς δόξας τοῦ ἑλληνισμοῦ καί τῆς ὀρθοδοξίας μας, στό ἀντίκρισμα τοῦ μεγαλείου του καί τήν πλατυτέρα τήν παναγία μας πάνω ἀπό τό ἱερό, δάκρυα ἀναβλύζουν ἀπό τό ἐσωτερικό τῆς ψυχῆς μας. Νά ἡ μεγάλη ἐκκλησία μας, τοῦτοι εἶναι οἱ χρυσοί της θόλοι, ἐπικαλλόμενοι μέ μεγάλη ἐπιμέλεια ἀπό

σοβάδες. Ἄχ κατακαημένη πόλη, ἀνεβαίνει τό τραγούδι μέσα μας. Νά ἡ Ἁγία Σοφία τό μέγα μοναστήρι, πού ἐπέζησε τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Γύρω της ὅπως ἀναφέραμε τά σύμβολα τοῦ Ἰσλάμ, μιναρέδες καί μισοφέγγαρο, ἀντί τοῦ σταυροῦ στήν κορυφή τοῦ τρούλου.

Ἡ βυζαντινή ἱστορία παρελαίνει μέσα μας καί ἀνακαλεῖ μνήμες. Ἐμεῖς εἰσήλαμε δεξιά ἀπό τήν μεγάλη αὐτοκρατορική πύλη (Σύνολο 7) μέ τούς μαρμάρινους παραστάδες καί τά χάλκινα θυρόφυλλα ὅπου τά πήραν οἱ σταυροφόροι καί τώρα οἱ πόρτες εἶναι σκέτο ξύλο. Ἀπό τό 1935 ὡς σήμερα εἶναι δυστυχῶς μουσεῖο μέ πάρα πολλά ἔσοδα χρημάτων γιά τό κράτος το δῆθεν πολιτισμένο τῆς Τουρκίας.

Τί ἐκπληκτικός χῶρος Θεέ μου! Ἀπελευθερωμένοι ἀπό τόν κόσμο τῶν φαινομένων, χῶρος θεῖος τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ. Κράμα

τῆς βασιλικῆς καί τοῦ περίκεντρου θολωτοῦ ναοῦ ἡ περίλαμπρη ἐκκλησία μας. Τήν ἔκτισε ὁ αὐτοκράτορας Ἰουστινιανός γιά νά ἀντικαταστήσει τήν παλαιά βασιλική τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου πού κήκε κατά τήν Στάση τοῦ Νίκα. Αὐτό τό ἀριστούργημα τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς μήκους 77 μ., πλάτους 71 μ. καί ὕψος τρούλου 55,60 μ. μέ διάμετρο 32 μ. πού ὀλοκληρώθηκε μέσα σέ 5 χρόνια, 11 μῆνες καί 10 ἡμέρες, μέ 1000 ἀρχιμάστορες καί μαστοράδες καί 10.000 ἐργάτες.

Τί θαῦμα ἀντίκρισε ὁ Ἰουστινιανός καί ἀναφώνησε «Νενίκηκασε Σολομῶν», ὅταν ἦλθε νά ἐγκαινιάσει τόν Ναό στίς 26 Δεκεμβρίου τοῦ 537 μ.Χ. Γιγάντιο τό μέγεθος τοῦ κτιρίου καί ἄς περιορίζουν τίς διαστάσεις του οἱ τεράστιες κατάμαυρες σκαλωσιές ὅπως εἶδαμε, πού εἶναι σχεδόν μόνιμες ἐδῶ καί χρόνια, καί οἱ ἰσλαμικές κατασκευές, πρόσθετες γιά τίς λατρευτικές ἀνάγκες ὅταν ὁ ναός εἶχε

μετατραπεί σέ τζαμί επί 500 καί πλέον χρόνια. Αὐτός ὁ ναός τῆς Ἁγίας Σοφίας εἶναι μιὰ ἐνσάρκωση τῆς ἔνδοξης δραματικῆς ἱστορίας τοῦ βυζαντινοῦ καί ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἄλλά καί ἕνας χῶρος γιά νά ἐνθρονιστεῖ τό μυστήριον τοῦ Θεοῦ καί τό μυστήριον τῆς ἐνανθρωπίσεως. Χορός ἁγίων ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων οἱ νωπογραφίες τῶν χερουβείμ καί οἱ καλλυμένοι μέ γράμματα τοῦ κοραίνου ἄγγελοι. Τά παράθυρα τόσα πολλά, 40 στή βάση τοῦ τρούλου, τό 1 δίπλα στό ἄλλο, κάπου 100 στό σύνολο τοῦ κεντρικοῦ κλίτους, φέρνουν καί διαχέουν τό φῶς. Ἐκεῖ μέσα σέ χρυσό φόντο κάθεται ἔνθρονη βρεφοκρατοῦσα τό Χριστό μας ἡ Δέσποινα τοῦ κόσμου.

Οἱ ἀρχιτέκτονες αὐτοῦ τοῦ μεγαλείου ἦταν Ἕλληνες τῆς Μ. Ἀσίας (πιθανόν καί πόντιοι) ὁ Ἀνθέμιος ἀπό τίς Τράλλες καί ὁ Ἰσίδωρος ἀπό τή Μίλητο. Εἶναι ἕνας χῶρος σάν εἶδος μουσικῆς, μᾶς περιβάλλει καί συνάμα ἕνας ἀπόκοσμος, ἀπόηχος ὕμνων τρικυμίζει τά σπλάχνα μας. Λαμπρές ἱεροτελεστίες, θεῖες λειτουργίες καί ἱερές ἀκολουθίες, στέψεις αὐτοκρατόρων, ἐκβαθῶν δεήσεις καί ἐπινίκιες δοξολογίες σ'αὐτόν τόν ναό πάνω ἀπό μιὰ χιλιετία. Ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ πού συγκινεῖ τὴν ψυχὴ καί ἀνατείνει τό πνεῦμα μέ τούς ἤχους τῆς. Καί καθὼς σκυρτοῦν μέσα μας, θεῖα βιώματα ὁ ξεναγός μας κ. Χακὴ μας προσγειώνει στὴν στυγνὴ πραγματικότητα.

Μᾶς δείχνει ψηλά τό ἀποτύπωμα τὴν παλάμη τοῦ Μωάμεθ καί ἀλλοῦ τό πέταλο τοῦ ἀλόγου του. «Ἐάλω ἡ πόλις» ἡ ὀδυνερὴ κραυγὴ διασχίζει τόν ἀέρα καί ὁ Μωάμεθ ὁ πορθητῆς μπαίνει ἔφιππος στὴν ἐκκλησίαν μας, πατώντας πάνω σέ πώματα χριστιανῶν πού εἶχαν καταφύγει στό ναό ἰκέτες. Γι' αὐτό τόσο ψηλά ἔφτασε τό χέρι του καί ἄφησε στοὺς αἰῶνες τὴ μαρτυρία τῆς βίας καί βαρβαρότητας.

Ἄλλοφροσύνη, σφαγές καί λεηλασίες. 29 Μαΐου 1453 ἡ ἀποφράδα ἡμέρα τοῦ ἑλληνισμοῦ. Θύελλα συναισθημάτων μέσα μας, ἀλλά οἱ θρύλοι τοῦ γένους πάντα ζωντανοὶ μέσα μας! Βαδίζοντας δεξιά μας σταματήσαμε μπροστά στὴν πόρτα, πού ἔκλεισε τό μαρμαρωμένο βασιλιά καί δέν ἀνοίγει.

Προχωροῦμε πρὸς τό μεσαῖο κλίτος, πρὸς τὴν ἀψίδα τοῦ ἱεροῦ, στεκόμαστε βουβοὶ ἐκεῖ μπροστά πού ἄλλοτε ἔλαμπε τό ἀσημένιο κιβώτιο καί ἡ ὀλόχροση πλάκα τῆς Ἁγίας Τράπεζας. Χρυσοὶ κίονες τὴν κρατοῦσαν καί τὴ σκέπαζε ἡ «ἐνδυτή», τό περίφημο μεταξωτό κάλυμμά της, κεντημένη μέ χρυσό καί ἀργυρό. Ὅλα τὰ λαφυραγώγησαν οἱ σταυροφόροι τό 1204 καί μετέτρεψαν τὴν Ἁγία Σοφία σέ λατινικὴ ἐκκλησία, ὁ πόνος καί ὁ καημός βαθύς. Κι ὅμως θησαυρός παραστάσεων μένει ἀκόμα ἀσφυκτικὰ κρυμμένος, κάτω ἀπὸ σοβάδες καί ὄχρες μέ ἐπιζωγραφήσεις τοῦ κατακτητῆ καί πληγωμένοι οἱ τοῖχοι περιμένουν τὴν ἀποκάλυψη.

Ἀνεβαίνουμε στό ὀλόφωτο ὑπερῶο (γυναικωνίτης) καί σταματοῦμε μέ δέος μπροστά στὴν σπαραγμένη ψηφιδωτὴ παράσταση τῆς μεγάλης δέησης (14ος αἰώνας). Ὁ Χριστός ὁ παντοκράτωρ ἀνάμεσα στὴ Θεομήτορα καί τόν πρόδρομο Ἰωάννη. «Δεῦτε πρὸς μέ πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι». Κι ἄλλες παραστάσεις πιὸ πέρα. Ἡ Θεοτόκος ἀνάμεσα σέ αὐτοκράτορες.

Πλησιάζουμε πρὸς τό κυκλίδωμα τοῦ ὑπερώου. Ἡ θέα τοῦ ναοῦ ἀπὸ ψηλά εἶναι ἀπερίγραπτη. Μά δεξιά ὑψώνουμε τὰ μάτια μας στὴν ἀψίδα τοῦ ἱεροῦ, ἀπὸ κοντὰ αὐτὴ τὴν φορά καί ἀντικρίζουμε καί πάλι τὴν ἔνθρονη Κυρία Θεοτόκο μέ τό Χριστό βρέφος στά πόδια Τῆς νά βλέπει ἀπὸ ψηλά τὰ πλήθη τῶν πιστῶν πού συνεννοῦνται μαζί Τῆς, μόνο μέ

τά βουρκωμένα μάτια και τούς παλμούς της καρδιάς μας.

Ἡ ξενιτεμένη καί πονεμένη μάνα τοῦ γένους μας βλέπει καί περιμένει αἰῶνες ἐκεῖ μέ ὑπομονή. Ἐλαμπε στό φῶς τό ὑπερκόσμιο, ἡ βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου καί ἀπό τά κατάβαθα τῆς ψυχῆς μας ψιθυρίζουμε «Σώπασε κυρά Δέσποινα καί μὴν πολυδακρύζεις, πάλι μέ χρόνους μέ καιρούς πάλι δικά μας θά εἶναι».

Εἶχαμε τήν ἰδιαίτερη εὐλογία καί χαρά νά λειτουργηθοῦμε μαζί μέ τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο στήν Ἁγία Κυριακή ὅπου πανηγύριζε ὁ ἱερός Ναός (7 Ἰουλίου) στήν περιοχή τοῦ Κούμ-Καπί. Ἡ χαρά καί ἡ συγκίνησή μας ἀπερίγραπτη, στό τέλος τῆς λειτουργίας τόν πρόσφερε, ἐκ μέρους ὄλων μας, ἓνα ἐπιγονάτιο δῶρο ὁ πατήρ Διονύ-

σιος, ὅπως καί οἱ ἄλλοι προσκυνητές ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἀφοῦ πρῶτα κατά τήν προσφώνησή του μετέφερε τό σεβασμό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Ἀγαθονίκου καί εὐχήθηκε κάθε εὐλογία τοῦ Θεοῦ στήν Πατριαρχική Ποιμαντορία του. Μᾶς μίλησε μέ πολλή πατρική ἀγάπη καί εἶπε ὅτι φέτος μετά ἀπό 90 καί πλέον χρόνια θά λειτουργήσει στίς 15 Αὐγούστου 2010 στήν Παναγία Σουμελά, στήν Ἱερουσαλήμ τοῦ ποντιακοῦ ἑλληνισμοῦ. Στό τέλος μαζί μέ τό ἀντίδωρο μᾶς ἔδωσε ἀπό μία πλαστική εἰκόνα τοῦ χριστοῦ, στή συνέχεια ἔξω στό ναό τῆς Ἁγίας Κυριακῆς στά σκαλοπάτια βγήκαμε καί τήν καθιερωμένη φωτογραφία.

Ἡ προσκυνηματική ἐκδρομή μας εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Εὐλαβῆς προσκυνητής
Ἄραβιδης Γεώργιος

Είπε ο **ἄββᾶς Ἡσαΐας** ὁ ἱερέας:

«Κάποιος ἀπό τούς Πατέρες ἔλεγε πῶς ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει, πάνω ἀπ' ὅλα, νά ἀποκτήσει πίστη στόν Θεό καί ν' ἀναζητεῖ συνεχῶς καί μέ πόθο τόν Θεό. Νά ἐπιδιώκει ἐπίσης τήν κακοπάθεια, τήν ταπεινοφροσύνη, τήν ἀγνόητα, τή φιλανθρωπία καί τήν ἀγάπη σ' ὅλους. Τήν ὑποταγή καί τήν πραότητα, τή μακροθυμία καί τήν ὑπομονή, τήν ἐπιθυμία γιά τόν Θεό, καί νά παρακαλεῖ συνεχῶς τόν Θεό μέ πόνο καρδιάς καί ἀληθινή ἀγάπη γιά νά μήν κοιτάξει ποτέ πρὸς τά πίσω, ἀλλήλ νά ἔχει στραμμένη τήν προσοχή του σ' αὐτά πού ἀκολουθοῦν. Νά μήν ἔχει πεποίθηση στά καλὰ του ἔργα, δηλαδή στή διακονία του, καί νά ζητάει ἀπό τόν Θεό ἀδιάκοπα τή βοήθεια γιά ὅ,τι φέρνει ἡ κάθε μέρα».

Ἐνας ἀδελφός ρώτησε τόν **ἄββᾶ Ἡσαΐα** γιά τή φράση τῆς προσευχῆς πού ὑπάρχει στό Εὐαγγέλιο:

«Τί σημαίνει τό: Ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου;»

Καί ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

«Αὐτό ἀφορᾶ τούς τελείους. Εἶναι ἀδύνατο νά ἀγιασθεῖ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀπό ἐμᾶς, ἐφόσον μᾶς ἐξουσιάζουν τά πάθη».

Εἶπε ὁ μακάριος **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**:

«Ὅταν κάθεσαι νά διαβάσεις λόγιο Θεοῦ, νά ἐπικαλεῖσαι στήν ἀρχή τόν Θεό

ν' ἀνοίξει τά μάτια τῆς ψυχῆς σου, ὥστε νά μήν περιοριστεῖς στό νά διαβάξεις μόνο αὐτά πού γράφτηκαν ἀλλήλ καί νά τά ἐκτελεῖς, καί ἔτσι νά μή γίνει καταδίκη μας ἡ μελέτη τοῦ βίου καί τῶν λόγων τῶν ἁγίων».

Ἐνας ἀδελφός ρώτησε κάποιον Γέροντα:

«Ποιο καλό πράγμα ὑπάρχει, γιά νά τό κάνω καί νά βρῶ ζωή μέσα σ' αὐτό;»

Καί εἶπε ὁ Γέροντας:

«Ὁ Θεός γνωρίζει τό καλό. Ὅμως ἄκουσα ὅτι κάποιος ἀπό τούς πατέρες ρώτησε τόν ἄββᾶ Νισθερῶο τόν μεγάλιο, τόν φίλο τοῦ ἄββᾶ Ἀντωνίου:

“Ποιο θεωρεῖται ἔργο καλό γιά νά τό κάνω;”

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

“Ὅλες οἱ ἀρετές δέν εἶναι ἰσοδύναμες; Ἡ ἀγία Γραφή λέει ὅτι ὁ Ἀβραάμ ὑπῆρξε φιλόξενος καί εἶχε τόν Θεό μαζί του. Ὁ Ἡλίας ἀγαποῦσε τήν ἡσυχία καί ὁ Θεός ἦταν μαζί του. Ὁ Δαβίδ ἦταν ταπεινός καί ὁ Θεός ἦταν μαζί του. Ὅ,τι λοιπόν καταλαβαίνεις νά θέλει ἡ ψυχή σου πού εἶναι σύμφωνο μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτό κάνε καί κράτα ἀγρυπνη τήν καρδιά σου”».

ΕΚΟΙΜΗΘΗ Ο Π. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Τό Σάββατο 28 Αυγούστου 2010 κάλεσε ο Κύριος κοντά Του τόν Σεβ. πρώην Μητροπολίτη Φλωρίνης κυρό Αυγουστίνο Καντιώτη. Ξάφησε τόν μάταιο κόσμο σέ ηλικία 104 ἐτῶν.

Ὁ ἀείμνηστος γέροντας γεννήθηκε στίς Λεῦκες Πάρου στίς 20 Ἀπριλίου τοῦ 1907. Διάκονος χειροτονήθηκε τό 1935 καί Πρεσβύτερος τό 1942. Ὑπηρέτησε ὡς Πρωτοσύγκελλος στή Μητρόπολη Αἰτωλίας, ὡς στρατιωτικός ἱερέας καί ὡς Ἱεροκῆρυκας στήν Ἀθήνα. Ἐξέδωσε δεκάδα περιοδικῶν, ἴδρυσε οἰκοτροφεῖα φοιτητῶν καί μαθητῶν, ὑπῆρξε ἐπεύθυνος τῆς Ἱεραποστολικῆς ἀδελφότητος Θεολόγων «Ο ΣΤΑΥΡΟΣ», ἐκφώνησε κηρύγματα σέ ὁλόκληρη τή χώρα, συνέγραψε ὀγδόντα δύο θρησκευτικοῦ περιεχομένου βιβλία. Στίς 25 Ἰουνίου τοῦ 1967 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας.

Τό ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό στόν π. Αυγουστίνο ἦταν ἡ τόλημη του. Μιά τόλημη καί ἓνα θάρρος πού δύσκολα κανεῖς συναντᾶ σήμερα. Ἀγωνίστηκε κατά τῆς ἀμαρτίας μέ ἓνα τρόπο μοναδικό. Εἶχε τό χάρισμα τοῦ λόγου. Μέ τά κηρύγματά του ἀφύπνιζε ναρκωμένες συνειδήσεις.

Ἄν καί μικρόσωμος στό ἀνάστημα, ἡ παρουσία του ἦταν ἐπιβλητική. Ἦταν, ὅπως πολλοί τόν ἀποκαλοῦσαν, ἓνας σύγχρονος προφήτης. Γλυκύς ὅταν μιλοῦσε γιά τόν Ἰησοῦ καί τούς Ἁγίους, καυστικός ὅμως ὅταν κατακεραύνωνε τήν ἀμαρτία καί τή διαστροφή πού προκαλεῖ ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τό Θεό.

Τί ἀλήθεια νά πρωτοθαυμάσει κανεῖς

στόν ἀείμνηστο γέροντα Ἐπίσκοπο; Τήν ἀγάπη του γιά τό Θεό καί τήν πατρίδα; Τήν τόλημη του; Τοῦς ἀγῶνες του γιά νά συγκρατήσῃ τή νεολαία ἀπό τήν καταστροφή καί τόν ὄλεθρο; Τό ἀντιαιρετικό του ἔργο; Τήν ἀγωνία του γιά τά διαζύγια; Τοῦς ἀγῶνες καί τά δάκρυά του γιά τή σύγχρονη γενοκτονία τῶν ἐκτρώσεων; Τά χιλιάδες κηρύγματά του πού καθήλωναν τοῦς ἀκροατές; Τό τεράστιο συγγραφικό του ἔργο; Τίς διαμαρτυρίες του γιά τόν καρνάβαλο, γιά τά καζίνο, γιά τίς προκλητικές ἐμφανίσεις καί τόσα ἄλλα;

Δέν ἔχουμε νά ποῦμε τίποτα ἄλλο στό σεβάσμιο γέροντα παρά ἓνα μεγάλο εὐχαριστῶ γιά τό τεράστιο κατηχητικό ἔργο του. Τόν παρακαλοῦμε δέ ἀπό ἐκεῖ πού βρίσκεται νά συνεχίσει νά προσεύχεται γιά ὄλους μας. Ἄς παρακαλέσουμε τόν Οὐράνιο Πατέρα πού τόσο ἀγάπησε νά τόν ἀναπαύει ἐν σκηνές δικαίων.

π. Διονύσιος Γκόλιας

«Τί νά ζητήσω ἀπό τόν Θεό»

– Έκθεση μαθητοῦ –

«Θεέ μου, ἀπόψε σοῦ ζητάω κάτι πού τό θέλω παρά πολύ. Θέλω νά μέ κάνεις τηλεόραση. Θέλω νά πάρω τήν θέση τῆς τηλεόρασης πού εἶναι στό σπίτι μου. Νά ἔχω τό δικό μου κῶρο. Νά ἔχω τήν οἰκογένειά μου γύρω ἀπό ἐμένα. Νά μέ παίρνουν στά σοβαρά ὅταν μιλάω. Θέλω νά εἶμαι τό κέντρο τῆς προσοχῆς καί νά μέ ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι χωρίς διακοπές ἢ ἐρωτήσεις. Θέλω νά ἔχω τήν ἴδια φροντίδα πού ἔχει ἡ τηλεόραση ὅταν δέν λειτουργεῖ. Ὅταν εἶμαι τηλεόραση, θάχω τήν παρέα τοῦ πατέρα μου, ὅταν ἔρχεται σπίτι ἀπό τήν δουλειά, ἀκόμα καί ἂν εἶναι κουρα-

σμένος. Καί θέλω τή μαμά μου νά μέ θέλει ὅταν εἶναι λυπημένη καί στεναχωρημένη ἀντί νά μέ ἀγνοεῖ... Θέλω τά ἀδέλφια μου νά μαλώνουν γιά τό ποιός θά περνᾷ τίς ὥρες μαζί μου. Θέλω νά νιώθω ὅτι ἡ οἰκογένειά μου ἀφήνει τά πάντα στήν ἄκρη, πότε - πότε, μόνο γιά νά περάσει λίγο χρόνο μέ μένα.

Καί τό τελευταῖο, κάνε μέ ἔτσι ὥστε νά τούς κάνω ὅλους εὐτυχισμένους καί χαρούμενους. Θεέ μου, δέν ζητῶ πολλά.

Θέλω μόνο νά γίνω σάν μιὰ τηλεόραση».

Τό σχόλιο:

Τήν δασκάλα πού τήν διάβαζε καθώς τήν βαθμολογοῦσε, τήν ἐπιασαν τά κλάματα. Ὁ σύζυγός της πού μόλις εἶχε μπεῖ στό σπίτι τήν ρώτησε: «τί συμβαίνει;». Αὐτή ἀπάντησε: «Διάβασε αὐτήν τήν ἔκθεση, τήν ἔχει γράψει ἕνας μαθητής μου». Ὁ σύζυγος εἶπε: «Τό καημένο τό παιδί. Τί ἀδιάφορο γονεῖς εἶναι αὐτοί!». Τότε αὐτή τόν κοίταξε καί εἶπε: «Αὐτή ἡ ἔκθεση εἶναι τοῦ γιοῦ μας».

ἀρχιμ. Ἰωακείμ Οἰκονομικός

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, ἓνας σύγχρονος Ἅγιος!

Ἄν κάποιος μοῦ ζητοῦσε νά γράψω μιὰ λέξη πού θά περιέγραφε τόν ἅγιο, τότε θά ἔγραφα τή λέξη ἀγάπη. Μιὰ λέξη τόσο ἀπλή καί τόσο παρεξηγημένη πού στό ὄνομά της ἄλλοι σκοτώνουν, ἄλλοι ἐκδικοῦνται καί ἄλλοι αὐτοκτονοῦν ἀπό τήν ἔλλειψή της. Λίγοι ἦταν ὅμως ἐκεῖνοι πού θυσιαστήκαν γιά νά δώσουν τό δῶρο αὐτό στους συνανθρώπους τους, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἴδιος ὁ Θεός, θυσίασε τόν Υἱό Του γιά νά τούς δείξει τήν ἀγάπη του.

Μιὰ ἀγάπη πού δέν παραμένει στήν σφαῖρα τῆς θεωρίας, ἀλλά ἀποσκοπεῖ στή σωτηρία τῆς ψυχῆς.

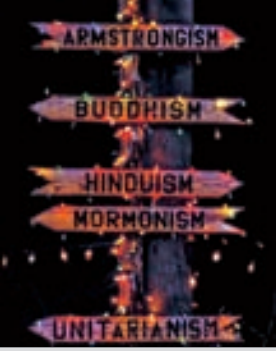
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν ἓνας παπούλης μέ φθαρμένο ράσο καί πολλές φορές λειτουργοῦσε χωρίς παπούτσια, καθώς τά ἔδινε σέ ἄπορους. Μπορεῖ νά χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Σαγκάης καί Σάν Φρανσίσκο, ἀλλά ἡ ἀπλότητά του, καθρεπτιζόταν στό ὅλο πρόσωπό του.

Ἡ νηστεία του ἦταν ἐξαντλητική, ἀλλά χάρις στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔβρισκε τήν δύναμη νά βοηθήσει ὅλους ὅσους τόν εἶχαν ἀνάγκη ὅπως τούς φτωχοῦς, τούς νοσοῦντες καί τά ὀρφανά πού χάρις σά θαύματά του, ἀποκαταστάθηκαν οικονομικά, βρῆκαν τήν ἴασή τους καί ἀπέκτησαν μιὰ πατρική ἀγκαλιά.

Τά ὀρφανά του τόν θεωροῦσαν πατέρα καί εἶχαν ὅλα ὅσα χρειάζονταν ἀπό πνευματική τροφή μέχρι καί πάρτι γιά τά γενέθλιά τους.

Ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι ἓνα ἄπιαστο ὄνειρο πού ἀνάγεται στά βάρη τῶν αἰώνων. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀκολουθήσει κάποιος τόν μοναχισμό, ἀλλά μπορεῖ καί μέ καθημερινές θυσίες πού ἀναδεικνύουν τήν ἀγάπη νά προχωρεῖ ἀργά καί σταθερά ἓνα βῆμα πιο κοντά στήν κατά χάρι Θεώση.

Ἕνα ἀπό τά ἑκατομμύρια παιδιά τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη

Ἡ ἀλήθεια γιά τήν ὀργάνωση τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά

Μέρος Β΄

Ἀναίρεση μερικῶν κακοδοξιῶν τῆς Σκοπιᾶς

Ἄν καί τά θέματα εἶναι τεράστια, θά δώσουμε ἐδῶ ἀπλῶς μία ἰδέα τῶν δογματικῶν σφαλμάτων τῆς Σκοπιᾶς.

Ὁ Θεός δέν μπορεῖ νά ζεῖ μέσα στό σύμπαν, οὔτε νά περιορίζεται στό χῶρο καί στό χρόνο ἀφοῦ εἶναι ὁ δημιουργός τους. Τό ἴδιο ἰσχύει καί μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀφοῦ «ὄλα ἔγιναν δι' αὐτοῦ, καί χωρίς αὐτόν δέν ἔγινε τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν» (Ἰωάννης 1/α' 3). Τό ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ, δέν σημαίνει ὅτι εἶναι μικρότερος στό χρόνο, ἀλλά κατά τήν αἰτία. Γιατί αἰτία καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁ Πατέρας. Καί φυσικά δέν εἶναι ἄγγελος (Ἐβραῖους 1/α' 5-8).

Ὅμοίως τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν εἶναι δύναμη, (Β' Κορινθίους 6/ς' 4-7), ἀλλά Πρόσωπο (Ἰωάννης 14/ιδ' 26. 16/ις' 13,14. Ρωμαίους 8/η' 26,27 κ.λπ.).

Ὅσο γιά τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶναι Γιαχβέ καί ὄχι Ἰεχωβά, καί σημαίνει: «ὁ Ἔνν», «ὁ Εἶναι». Ὅμως γιά τούς Χριστιανούς, ὁ Χριστός εἶπε ὅτι πρέπει νά τόν λέμε «Πατέρα», καί ὄχι μέ τό ὄνομά του, ὅπως «πατέρα» ἀποκαλοῦμε τόν ἀνθρώπινο πατέρα μας, καί ὄχι μέ τό ὄνομά του.

Ἡ γῆ καί ἡ υπόλοιπη κτίση, θά γίνεῖ ἐπίσης τότε ἀφθαρτή (Ρωμαίους 8/η' 19-24 κ.λπ.)

Ὁ Χριστός ἀνέφερε ὅτι ἡ αὔξηση τῶν παθιμάτων στήν ἱστορία θά ἦταν σημεῖο τοῦ τέλους.

Ἀντιθέτως, εἶπε: «ὅταν θά τά δεῖτε αὐτά, μή παραχθεῖτε, γιατί ὅλα αὐτά πρέπει νά γίνουν, ἀλλά δέν εἶναι ἀκόμα τό τέλος» (Ματθαῖος 24/κδ' 6). Καί εἶπε ἀκόμα: «προσέξτε μή πλανηθεῖτε. Ἐπειδή πολλοί θά ποῦν... ὁ καιρός πλησίασε. Μή τοῦς ἀκολουθήσετε» (Λουκάς 21/κα' 8).

Πῶς θά τοῦς ἀντιμετωπίσουμε

Ξεκινοῦν μέ μία εὐγενική πρώτη ἐπαφή. Σέ αὐτή τήν πρώτη ἐπαφή, «ζυγίζουν» τό ὑποψήφιο θύμα τους, πουλώντας εὐγένεια καί «ἀνοιχτόμυαλη» κουλτούρα. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος τοῦς πεῖ ὅτι δέν ἐνδιαφέρεται νά τοῦς ἀκούσει, ἐπειδή ἤδη πιστεύει στόν Χριστό, φροντίζουν πρώτα νά τόν ἐπαινέσουν γι' αὐτό, ὥστε νά τόν κάνουν νά νιώσει φιλικά ἀπέναντί τους.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος τοῦς πεῖ ὅτι δέν θέλει συζήτηση μέ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ἐπειδή ἀνήκουν σέ αἵρεση, ἢ ἐπειδή ἔχει μάθει γι' αὐτούς ἄσχημα πράγματα, τοῦ λένε φράσεις ὅπως: «Καί γιά τόν Χριστό ὁ κόσμος ἔλεγε πολλά. Δέν θά θέλατε ὅμως νά μάθετε ἀπό ἐμᾶς τοῦς ἴδιους, τήν ἀληθινότητα ὧλων αὐτῶν;» ἢ «Τό νά σχηματίζει κάποιος γνώμη γιά κάτι, ἀκούγοντας ἀπό δεύτερο χέρι, χωρίς νά ἔχει ἐρευνήσει προσωπικά, εἶναι λάθος. Γιατί δέν ρωτᾶτε ἐμᾶς τοῦς ἴδιους νά σᾶς ποῦμε ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια γιά ἐμᾶς;» ἢ «Ἄν θέλεις νά μάθεις γιά ἕνα σπίτι, ρωτᾶς τοῦς

ενοίκους του, καί ὄχι τούς γειτόνους. Γιατί οἱ ἔνοικοι τό γνωρίζουν καλύτερα». Ἡ «δέν πρέπει νά ἀπορρίπτουμε κάτι μόνο καί μόνο ἐπειδή κάποιος μᾶς εἶπε κάτι, ἄν δέν τό ἐρευνήσουμε προσωπικά».

Ἄν καταλάβουν ὅτι γνωρίζουμε θά ἀρχίσουν «νά πηδοῦν» ἀπό τό ἓνα θέμα στό ἄλλο, σέ μιά ἀπελπισμένη προσπάθεια νά βροῦν κάτι πού δέν ξέrouμε. Κάτι πού δείχνει ὅτι στήν πραγματικότητα, αὐτό πού τούς ἐνδιαφέρει δέν εἶναι ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας, ἀλλά ἀπλῶς νά πείσουν τόν ἄλλον, ἔστω καί σέ κάτι ψευδές. Γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά σοῦ γκρεμίζει κάποιος αὐτά πού πιστεύεις, καί ἐσύ, ἀντί νά «θορυβηθεῖς» γιά τήν ἀξιοπιστία τῆς θρησκείας σου, νά ψάχνεις κάτι πού νά μή γνωρίζει, σέ ἄλλα θέματα! Ὁ εἰλικρινής ἄνθρωπος, δέν ἀρνείται νά συζητήσει κανένα θέμα, ἀλλά καταπιάνεται ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ μέ τά θέματα στά ὁποῖα βλέπει ὅτι χωλαίνουν οἱ γνώσεις του.

Ἐάν πάλι, αὐτή ἡ ὑπόδειξη σφαλμάτων σ' ἐσᾶς προσωπικά, εἶναι ἀρκετή ἀπόδειξη ψευδοῦς θρησκείας, γιατί οἱ ἴδιοι δέν πείθονται ὅταν δείχνετε ἐσεῖς σ' αὐτούς κάποιο λάθος, ἀλλά μεταφέρουν τήν συζήτηση σέ ἄλλο θέμα;

Ἐάν ἡ ὑπόδειξη δογματικῶν σφαλμάτων εἶναι ἀπόδειξη ψεύτικης θρησκείας, γιατί δέν παραδέχονται ὅτι ἐπί ἐνάμισι σχεδόν αἰῶνα, εἶχαν ψευδή θρησκεία, ἐφ' ὅσον διαρκῶς ἀλλάζουν τά δόγματα τούς οἱ ἴδιοι; Ἐπειδή, γιά νά τά ἀλλάζουν, σημαίνει ὅτι ἦταν λάθος. Καί μέ τή δική τους λογική, ἐφόσον εἶχαν λάθος δόγματα σέ ὅλη σχεδόν τήν ἱστορία τους, τά ὁποῖα σήμερα ἔχουν ἀλλάξει, σημαίνει ὅτι στό μεγαλύτερο διάστημα τῆς ἱστορίας τους ἦταν ψεύτικη θρησκεία! Γιατί λοιπόν πιστεύουν ὅτι ἦταν «ἡ ὀργάνωση τοῦ Θεοῦ» σέ ὅλο αὐτό τό διάστημα, στό ὁποῖο εἶχαν λάθος δόγματα, καί δέν λένε ὅτι «τότε ἦταν καί αὐτοί ψεύτικη θρησκεία»;

Ὅμως γνωρίζουν καλά, (εἶναι μάλιστα βέβαιοι), ὅτι καί αὐτά πού κηρύττουν σήμερα, σέ 10-20 χρόνια θά ἔχουν ἀλλάξει ἀπό ἓνα «νέο φῶς»! Παρ' ὅλα αὐτά, τολμοῦν νά ἔρχονται στήν πόρτα μας καί νά κηρύττουν πράγματα πού γνωρίζουν ὅτι θά ἀλλάξουν, καί νά μᾶς λένε ὅτι ἀκόμα καί ὅταν κήρυτταν ἄλλα πράγματα στό παρελθόν, ἦταν καί τότε «ἡ ὀργάνωση τοῦ Θεοῦ» καί «ἡ ἀλήθεια»! Καί μετά ἀπ' αὐτό, τολμοῦν νά μᾶς ὑποδεικνύουν ὑποτιθέμενα λάθη τῆς δικῆς μας πίστεως, μέ τόν ἰσχυρισμό ὅτι «ἀφοῦ αὐτό πού πιστεύετε εἶναι λάθος, βρίσκεστε στήν ψεύτικη θρησκεία»!!!

Ἐάν λοιπόν ὁ Μάρτυρας πιστεύει ὅτι τά δογματικά λάθη εἶναι ἀπόδειξη ψεύτικης θρησκείας, πρέπει νά ἐγκαταλείψει ἄμεσα τήν ὀργάνωση τῆς Σκοπιᾶς, ἄν θέλει νά εἶναι δίκαιος καί συνεπής πρός αὐτό πού λέει. Ἄν πάλι πιστεύει ὅτι

μπορεῖ νά πιστεύει καί νά κηρύττει κάτι πού στό μέλλον μπορεῖ νά ἀποδειχθεῖ λάθος καί νά ἀλλάξει, τότε δέν ἔχει κανένα δικαίωμα

νά ἔρχεται στήν πόρτα μας καί νά μᾶς λέει ὅτι ἡ δική μας θρησκεία ἔχει λάθη, ἄρα εἶναι ψεύτικη!

Τό νά μήν ἀλλάζει μιά θρησκεία (καί ὄχι πρόσωπο) τά δόγματά της, δέν εἶναι ἔνδειξη ψεύδους, ἀλλά σοβαρότητας καί ὑπευθυνότητας, ἐνῶ τό νά ἀλλάζει κάποια ἄλλη τά δόγματά της, εἶναι ἀπόδειξη προχειρότητας, ἀμάθειας, ἀνευθυνότητας, καί ἀποχῆς ἀπό τή Θεῖα ἀποκάλυψη. Εἶναι ἔνδειξη ἀναξιοπιστίας, τῆς θρησκείας αὐτῆς, πού διαρκῶς ἀλλάζει δόγματα, καί ἔρχεται νά σοῦ ὑποδείξει ὅτι τό δικό σου σταθερό δόγμα εἶναι λάθος! Γιατί ἡ Σκοπιᾶ στό ὄνομα τῆς Θεῖας ἀποκάλυψης ὡς «ἀγωγός τοῦ Θεοῦ», εἶπε στό παρελθόν καί ἄλλα τερατώδη πράγματα (ὅπως καί σήμερα), πού σήμερα τά ἔχει ἀλλάξει. Ἄν ἦταν πράγματι θεῖος φωτισμός, θά τά ἀλλάζαν; Συνεπῶς ἔλεγαν ψέματα!

(Ἀντιαιρετικό Γραφεῖο Ἱ. Μητροπόλεως Κίτρους)

Φωτογραφικά

24 Ιουλίου 2010. Από τόν πανηγυρικό Έσπερινό τής Κοιμήσεως τής Αγίας Θεοπρομήτορος Άννης.

Στήν Αρχιερατική Θεία Λειτουργία τής έορτής τής Κοιμήσεως τής Αγίας Άννης προεξήρχε ό Σεβ. Μητροπολίτης Τριπόλεως κ. ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ.

Στίς 4 Αύγουστου χοροστάτησε στήν άκολουθία τοϋ Μεγάλου Παρακλητικοϋ Κανόνος τής Ύπ. Θεοτόκου, ό Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ.

Στίς 22 Αύγουστου συμμετείχαμε, όπως κάθε χρόνο, στόν Έσπερινό τής άποδόσεως τής Κοιμήσεως τής Ύπ. Θεοτόκου στήν Ι. Μονή Παναγίας Μακρυρράχης.

Στιγμιότυπα

Με ιδιαίτερη χαρά πανηγυρίσαμε και φέτος τή μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου στο Παρεκκλήσιο τής ένορίας μας.

Τό απόγευμα τής 8ης Σεπτεμβρίου ύποδεχθήκαμε στον Ι. Ναό μας τήν Ι. Εικόνα του Γενεσίου τής Θεοτόκου από τήν ένορία Παντανάσσης και στή συνέχεια άκολούθησε Αρχιερατικός Έσπερινός χοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ.

Νέες τοιχογραφίες τοποθετήθηκαν στο Νάρθηκα του Ι. Ναού μας. Συνολικά περίπου 60 πρόσωπα Αγίων τοποθετήθηκαν τούς τελευταίους μήνες, όλα μέ τήν οικονομική συνδρομή τών ένοριτών μας.

Η Αγιογράφηση συνεχίζεται και στο Παρεκκλήσιο του Αγίου Φανουρίου. Τελευταία μάλιστα αγιογραφήθηκε μιá ώραιότατη παράσταση ή όποια εικονίζει όλους τούς Αγίους τών όποιων Ι. Λείψανα τοποθετήθηκαν κατά τά Έγκαίνια στην Αγία Τράπεζα.

Χτίζοντας μιά ζωή...

Ένας ηλικιωμένος ξυλουργός κόντευε νά βγεί στή σύνταξη, καί εἶπε στό ἀφεντικό του τά σχέδιά του γιά νά φύγει καί νά ζήσει πίο ξεκούραστα μαζί μέ τή γυναίκα του. Βέβαια δέν θά συνέχιζε νά βγάξει τόσα λεφτά, ὅμως ἔπρεπε νά βγεί στή σύνταξη. Θά τά κατάρφερναν.

Ὁ ἐργολάβος του στεναχωρήθηκε πού θά ἔφευγε ἕνας τόσο καλός μάστορας, καί ζήτησε ἀπό τόν ξυλουργό ἄν θά μπορούσε νά τοῦ χτίσει ἄλλο ἕνα σπίτι σάν προσωπική του χάρη.

Ὁ ξυλουργός εἶπε ναί, ὅμως ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός δέν ἦταν δύσκολο νά παρατηρήσει κάποιος πώς δέν δούλευε μέ ὅλη του τή καρδιά. Χρησιμοποιοῦσε ὑλικά κατώτερης ποιότητας, καί ἔκανε ἐπιτόλαιη δουλειά. Ἦταν ὁ χειρότερος τρόπος γιά νά τελειώσει μιά καριέρα γεμάτη ἀφοσίωση καί ἐπιτυχίες.

Ὅταν ὁ ξυλουργός τελείωσε τό ἔργο, ἦρθε ὁ ἐργολάβος νά ἐπιθεωρήσει τό σπίτι. Ἐδωσε τό κλειδί τῆς εἰσόδου στόν ξυλουργό καί τοῦ εἶπε, “Αὐτό τό σπίτι εἶναι δικό σου, ἕνα δῶρο ἀπό μένα γιά σένα.”

Ὁ ξυλουργός ἔμεινε ἀναυδος! Τί κρίμα! Ἄν μόνο ἤξερε πώς ἔχτιζε τό δικό του σπίτι, θά τό εἶχε κάνει ἐντελῶς διαφορετικά.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ μᾶς. Χτίζουμε τή ζωή μας, μέρα μέ τήν μέρα, πολύ συχνά μή κάνοντας τό καλύτερό μας σέ αὐτό πού κτίζουμε. Καί μετά μένουμε ἐμβρόντητοι ὅταν ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι πρέπει νά κατοικήσουμε στό σπίτι πού κτίσαμε.

Ἄν μπορούσαμε νά τό κάνουμε ξανά, θά τό χτίζαμε ἐντελῶς διαφορετικά. Νά ὅμως πού δέν μπορούμε νά ἐπιστρέψουμε....

Ἐσύ εἶσαι ὁ ξυλουργός στή ζωή σου. Κάθε μέρα βάζεις μιά πρόκα, τοποθετεῖς ἄλλη μιά τάβλα, ἢ ὀρθώνεις ἕνα τοῖχο.

Οἱ προθέσεις καί οἱ ἐπιλογές πού κάνεις σήμερα χτίζουν τό αὐριανό σου “σπίτι”...

Γι’ αὐτό νά χτίζεις μέ σοφία!

Ζήτησε ἀπό τό Θεό νά γίνει Αὐτός ὁ ἐργολάβος στή ζωή σου!

Αὐτός θά σοῦ δείξει πῶς νά φτιάξεις ἕνα γερό θεμέλιο γιά νά χτίσεις τό “σπιτικό” τῆς ζωῆς σου.

